

نگاهی به اتحادیه رودمانو "گینه، سیرالئون، لیبریا"

اولین تلاش کشورهای عضو رودمانو برای تاسیس اتحادیه‌ای که ضامن صلح و ثبات منطقه باشد به سالهای ۱۹۷۱ برمیگردد. در این سال دو کشور لیبریا و سیرالئون در قالب همکاری اقتصادی بین دو کشور بیانیه‌ای را منتشر نمودند که براساس آن یک کمیته اقتصادی همکاری های دو جانبه را پیگیری می کرد. در سال ۱۹۷۲ دو کشور از سازمان UNDP درخواست کردند هیاتی را برای مطالعه همکاری های فیمابین و گسترش روابط در دیگر زمینه ها همچون بازرگانی، صنعت و کشاورزی به منطقه اعزام نماید که این هیات نیز بعد از سفر به منطقه، تاسیس یک کمیته مشترک وزارتی برای ایجاد یک اتحادیه گمرکی بین دو کشور را به روسای جمهور این دو کشور توصیه کرد. در تاریخ ۳ اکتبر ۱۹۷۳ اولین بیانیه رودمانو بین روسای جمهور لیبریا و سیرالئون به امضاء رسید. جمهوری گینه در اکتبر ۱۹۸۰ به این اتحادیه پیوست.

کشورهای منطقه رودمانو دارای قرابت های فرهنگی، اجتماعی متعددی هستند که در طول سالیان متمادی، مردم این منطقه را بهم پیوند داده است.

اهداف اتحادیه رود مانو

- رشد مبادلات تجاری بین کشور های عضو از طریق حذف موانع
- ایجاد شرایط مساعد برای توسعه ظرفیت های تولیدی کشورهای عضو
- توزیع عادلانه مزیت های حاصله از همکاری اقتصادی

برای این اهداف پروتکل همکاری چهارمی نیز بین اعضاء به امضاء رسید که در آن بر اجرای سیاست های اقتصادی، کشاورزی، شیلات، جنگل و برنامه مشترکی برای توسعه حمل و نقل و ارتباطات و نیز تولید انرژی در آن گنجانده شده بود. همچنین خواست کشورهای عضو برای سرمایه گذاری و نیز یکنواخت سازی تعرفه های گمرکی و نیز اتخاذ یک سیاست پولی و موسسات مالی مربوطه مورد تاکید قرار گرفته بود. اجرای اقداماتی از قبیل تبادلات فرهنگی، بهداشتی و ورزشی و تسهیل راههای تحقق این اهداف از دیگر توافقات اعضاء به حساب می آمد.

ساختار اتحادیه

این ساختار که در پروتکل منعقدہ تعیین شده است برای اتحادیه برگزاری نشست هایی در سطح سران، وزراء، کمیسیون های فنی و دبیرخانه را تعریف کرده است. نشست سران دارای تقویم خاصی نیست و براساس ضرورت ها و مسایل مهم برگزار می شود. اجلاس وزراء نیز برای پیگیری مصوبات، عملکرد دبیرخانه و نیز تصویب بودجه های مورد نظر تشکیل می شود. اتحادیه دارای شش کمیسیون فنی در زمینه های زیر می باشد:

- بازرگانی و تجارت
- کشاورزی، آب، جنگلداری و شیلات
- حمل و نقل و ارتباطات

• آموزش و تحقیقات

• امور مالی و اداری

• انرژی و منابع طبیعی

نشست‌های کمیسیون فنی هر سال یکبار و جلسات فوق‌العاده نیز برحسب ضرورت تعیین می‌شوند.

دبیرخانه اتحادیه

دبیرخانه ارگان اجرایی اتحادیه است که مصوبات نشست‌های وزیران و یا اجلاس سران را دنبال می‌کند. مقر دبیرخانه در فری تاون پایتخت سیرالئون می‌باشد. سایر وظایف تعریف شده برای این ارگان عبارتند از:

• شناسایی پروژه‌های منطقه‌ای و تهیه اسناد پروژه‌ها جهت تامین اعتبار وام دهندگان

• نظارت بر اجرای پروژه‌های تامین اعتبار شده

• تعیین سیاست‌های یکسان سازی برنامه‌های ملی توسعه به عنوان کاتالیزور برنامه‌های توسعه منطقه‌ای

• ایجاد ارتباطات پایدار بین برنامه‌های ملی و پروژه‌های مهم برای توسعه و مورد حمایت منطقه

نگاهی به عملکرد اتحادیه رودمانو

تجارت

از زمان به اجرا درآمدن توافقات بازرگانی اعضا در سال ۱۹۸۱، دبیرخانه اتحادیه افزایش قابل توجهی را در تجارت فیما بین به ثبت رساند و حجم مبادلات بازرگانی بین

اعضاء از ۱/۵ میلیون دلار به ۱۵ میلیون دلار رسید و ۱۷۴ عنوان کالا از ۷۶ واحد تولیدی مستقر در کشورهای عضو مبادله گردید. ولی از سال ۱۹۸۷ به بعد به دلیل بروز جنگ داخلی در لیبیا حجم بازرگانی بین اعضاء بشدت کاهش گذاشت.

صنعت

در این زمینه اتحادیه موفق شد یک کارخانه تولید بطری را در لیبیا تاسیس کند که تا مدتها بطری‌های مورد نیاز کارخانه‌های تولید نوشابه کشورهای عضو را تامین می‌کرد. در پی آن با کمک مالی بانک آفریقایی توسعه (B.A.D) ده واحد تولیدی روغن نخل در دو فاز و در مناطق مختلف از جمله کوناکری ساخته شد. این کار با هدف ایجاد شغل برای مردم روستایی و افزایش سطح معیشتی آنان صورت گرفت که باعث گردید بازدهی بهره برداری روغن نخل در مناطق روستایی از ۵۰ به ۸۳ درصد برسد و بخاطر وجود شرایط مناسب آب و هوایی در مناطق تحت کشت و انتقال تکنولوژی مربوطه، هزینه های اقتصادی شدن واحدها که براساس مطالعات ۸۰۰۰ دلار پیش بینی شده بود به ۳۵۰۰ دلار کاهش یابد. توفیقات حاصله در زمینه روغن نخل، دبیرخانه اتحادیه را بر آن داشت که در زمینه ایجاد کارخانه های صنایع چوب، تبدیل میوه های جنگلی و نیز تولید علوفه و خوراک دام نیز پیشنهادهایی را مطرح کند که بدلیل شرایط جنگی منطقه در حد طرح باقی مانده‌اند.

حمل و نقل و ارتباطات

در این بخش، بمنظور توسعه شبکه های مواصلاتی، بین اعضاء، توسعه تبادلات تجاری و حمل سریعتر کالا و مسافر، به یمن حمایت‌های مالی وام دهندگان خارجی چندین پروژه به اجرا رسیده است که عبارتند از:

• جاده فری تاون - مونرویا بطول ۱۲۱ کیلومتر و ارزش ۵۷ میلیون دلار
 • جاده کوناکری - فری تاون و اسفالت بخشی از آن به ارزش ۳۰ میلیون یورو توسط
 اتحادیه اروپا

• پروژه تاسیس خط هوایمایی در این زمینه مقرر گردید شرکتی بنام air mano تاسیس
 گردد که به دلیل بروز جنگ داخلی و تمایل کشورهای عضو به تقویت خطوط هوایمایی
 داخلی خود، اجرا نشد.

• ایجاد خط کشتیرانی بین سیرالئون و کوناکری در این بخش فعالیت‌هایی برای حمل
 مسافر و بار کارگوبین کوناکری و سیرالئون آغاز گردید که البته هنوز بصورت غیررسمی
 توسط قایق‌های کوچک حمل بار ادامه دارد و شکل همکاری دولتی بخود نگرفته است.

دامداری:

در این بخش پروژه ای برای انتخاب و پرورش نوع خاصی از دام بنام N'dama که
 در منطقه بوکه در شمال گینه پرورش می‌یابد و توانایی انطباق با شرایط آب و هوایی هر
 سه کشور عضو اتحادیه را دارد مطرح شد، ولی بخاطر جنگ داخلی در لیبریا نهایی نگردید.

آموزش

در این بخش کارشناسان متعددی از سه کشور عضو دوره‌هایی در زمینه های
 پست، مخابرات، امور دریایی و جنگلداری را در مراکز تخصصی سه کشور پشت سر
 گذراندند. همچنین دوره‌هایی برای آموزش زبان انگلیسی و فرانسه برگزار گردید.

وضعیت کنونی اتحادیه

بروز جنگ داخلی در لیبیا و کشیده شدن آن به سیرالئون و ادامه آن باعث شد بسیاری از طرح‌های اتحادیه به اجرا نرسند. بروز درگیری‌های مجدد در مناطق مرزی گینه و سیرالئون در سال ۲۰۰۰ باعث کوچ بسیاری از مردم مناطق مرزی، توقف فعالیت‌های اقتصادی و وخامت اوضاع اجتماعی در کشورهای منطقه گردید. دبیرخانه اتحادیه با برگزاری اجلاس‌های مختلف در سطح وزیران سعی در جلب حمایت سران کشورهای عضو و ایجاد آرامش نمود که این تلاش‌ها به برگزاری اجلاس‌های متعدد سران در کوناکری (ژوئن و نوامبر ۱۹۹۸ و می ۲۰۰۰) سیرالئون (۱۹۹۲) و باماکو (مارس ۲۰۰۰) گردید. با اینحال موضوع خاتمه جنگ و بحران منطقه در بسیاری از نشست‌های اکواس مورد تاکید قرار گرفت و نهایتاً موافقت نامه صلحی در آبوجا و لومه تنظیم گردید که با لحنی جدی تر از کشورهای اتحادیه می‌خواست برای ختم بحران وارد عمل شوند. در این میان تلاش‌های گروه زنان عضو اتحادیه رودمانو و ارتباطاتی که با شخصیت‌ها و سازمان‌های مهم بین‌المللی (از جمله سازمان ملل متحد) برقرار کردند باعث ایجاد تحرکی در روند صلح گردید و وزرای خارجه گینه و سیرالئون و لیبیا در مقاطع مختلف با یکدیگر دیدار و گفتگو نموده و زمینه برگزاری اجلاس سران را فراهم نمودند.

نقش کشورهای عضو در بحران منطقه

لیبیا

تاریخ نگاران و تحلیلگران معتقدند ریشه‌های درگیری در لیبیا را در تاریخ این کشور و اختلاف‌های درون قومی بین بومیان و سیاهانی که توسط استعمارگران برای بردگی به آمریکا برده شده و سپس به این منطقه باز گردانده شده باید جستجو نمود. این افراد که

در پایتخت لیبریا مستقر و از وضعیت معیشتی بهتر و سواد بهره داشتند، متهم بودند ماحصل تلاش بومیان انبوه ساکن در مناطق روستایی را از آن خود می‌کنند. در سالهای دهه ۸۰ همین عامل باعث بروز تنش و درگیری‌هایی بین مردم مهاجر و بومی لیبریا شده و بتدریج نظم عمومی کشور را مختل کرد. در ادامه درگیریها، دولت لیبریا به رهبری ساموئل دوئه در سال ۱۹۹۰ توسط شورشیان طرفدار شارل تیلور ساقط شد و ساموئل دوئه نیز به شکل فجیعی به قتل رسید.

بروز جنگ داخلی در کشور باعث کشته و زخمی شدن ۱۵۰ هزار نفر نظامی و غیرنظامی و کوچ اجباری بیش از یک میلیون نفر از مردم لیبریا به کشورهای گینه، ساحل عاج و سیرالئون گردید. در این راستا تلاش‌های دیپلماتیک زیادی برای پایان بخشیدن به جنگ و جلوگیری از به آشوب کشیده شدن منطقه غرب آفریقا صورت گرفت.

سازمان اقتصادی کشورهای غرب آفریقا (اکواس) برای مقابله با بحران، نیروی نظامی خود موسوم به "اکوموگ"^۱ را برای ایجاد یک دیوار امنیتی در شعاع بیست کیلومتری مونروویا به منطقه اعزام نمود. این نیرو شامل چهار بریگاد (هنگ) پیاده نظام، مرکب از نیروهای ۱۶ کشور عضو اکواس بود.

گسترش درگیریها باعث شد اکوموگ به یک نیروی بازدارنده مورد حمایت مالی سازمان ملل متحد تبدیل شد. اکوموگ وظیفه داشت از تنش میان نیروهای درگیر، شامل نیروهای ارتش لیبریا (AFL)، جبهه مالی وطن پرستان لیبریا (NPEL) به رهبری شارل

^۱ Ecouas Monitoring Group

تیلور و نیروهای طرفدار الحاجی کروما (موسوم به ULIMO و مورد حمایت گینه) جلوگیری نمایند.

علیرغم اینکه اکواس دخالت در امور داخلی کشورهای عضو را توصیه نمی کرد بمنظور جلوگیری از به خطر افتادن امنیت منطقه، نیروهای نظامی خود را به تلاش بیشتر برای حفظ صلح در لیبیریا توصیه و در تاریخ ۲۵ اوت ۱۹۹۰ مداخله نظامی را تجویز نمود.

از سال ۱۹۹۰ اکوموگ با یک نیروی نظامی ۱۵۰۰۰ نفری در لیبیریا حضور داشت که دو سوم آنها نیجریه ای بودند و بقیه از پنج کشور دیگر منطقه یعنی گامبیا، غنا، گینه، مالی و سیرالئون به همراه اوگاندا و تانزانیا که هر یک تعدادی نیرو در اختیار اکوموگ قرار داده بودند. سنگال که با ۱۴۰۰ نفر در ترکیب این نیروها حضور داشت، با بجای گذاردن تلفات انسانی سنگین، نیروهای خود را بعد از دریافت غرامتی از لیبیریا خارج کرد.

تلاش های دیپلماتیک به توافق ۳۱ اکتبر ۱۹۹۲ "یاموسوکورو" انجامید که طبق آن نیروهای اکوموگ ماموریت می یافتند آزادانه سرتاسر خاک لیبیریا را بمنظور خلع سلاح و نیز جلوگیری از تسلط نیروهای شورشی مورد تقنینش قرار داده و مواضع نیروهای متخاصم را نیز در اختیار گیرند.

در این مدت شخصیت های ذینفوذ مختلفی با سفر به لیبیریا به اعتمادسازی طرفهای درگیر یاری رساندند. ولی نبود منابع مالی لازم در نزد دولت های عضو اکواس برای حمایت از اقدامات اکوموگ ضرورت توصل به سازمان ملل و جامعه بین الملل را اجتناب ناپذیر می ساخت. همین عامل باعث شد اکوموگ نتواند آنطور که باید در ماموریت خویش در لیبیریا موفق باشد و شکنندگی، ناتوانی، کم تجربگی و ناهمگونی نیروهای اکوموگ به عنوان یک نیروی بازدارنده و دفاعی بیش از پیش آشکار شود. در پی این

شکست سایر توافقات به عمل آمده یعنی خلع سلاح گروه‌های متخاصم و نیز برگزاری انتخابات تحقق نیافت و تنش داخلی همچنان ادامه یافت.

شمال و غرب لیبریا توسط نیروهای جنبش متحد آزاد سازی (موسوم به ULIMO و به رهبری الحاجی کروما) و شرق و مرکز کشور توسط NPEL کنترل می‌شد. گروه‌های وابسته به الحاجی کروما بعداً به دو گروه "مادنگ های مسلمان" و "کراهن های آنیمست" تقسیم شدند. در سپتامبر ۱۹۹۳ جناح دیگری در میان نیروهای رقیب در لیبریا بوجود آمد یعنی: شورای صلح لیبریا.^۱ این گروه توسط گروه وابسته به ارتش لیبریا (AFL) که باقی مانده گارد ریاست جمهوری ساموئل دوئه بود، حمایت می‌شد. نیروهای این گارد به اکوموگ کمک کردند و مونروویا و مناطق ساحلی تا منطقه "بوکانان" را تحت کنترل خود بگیرند. سایر گروه‌های رقیب نیز تلاش داشتند که بخش‌های تحت نفوذ خود را بشدت محافظت نمایند و لذا اکوموگ به تنهایی قادر به انجام وظیفه نبود و امید زیادی داشت که نیروهای نظامی اعزامی از گینه، نیجریه، سیرالئون و گامبیا بتوانند با امکانات اندک خود موثر واقع شوند.

اشتباه اساسی اکواس و اکوموگ در این بود که همچنان می‌خواستند به عنوان نیروی حافظ صلح عمل کنند ولی مسئله تدارکات و پشتیبانی نیروهای اعزامی را نادیده گرفتند و آنرا به عهده خود کشورهای مشارکت کننده گذاشتند. که مسلماً هر یک از این کشورها هم با داشتن مشکلات اقتصادی فراوان نمی‌توانستند در بلندمدت هزینه‌های نظامی را تحمل کنند. نتیجه این شد که خود نیروهای اکوموگ بعد از مدتی به غارتگران و قاچاقچیان تبدیل شدند که اوضاع را بحرانی تر می‌کردند. ادامه این روند منجر به تصمیم

اکواس و اکوموگ به خروج نیروهای خود از لیبریا گردید.

در ۱۷ اوت ۱۹۹۷ رهبران کشورهای اکواس در نیجریه (ابوجا) جمع شده و برنامه جدیدی را برای خروج شورشیان و نیز برگزاری انتخابات آزاد ریاست جمهوری در ۱۷ مه ۱۹۹۷ پیشنهاد کردند که شارل تیلور با کسب ۷۶ درصد آراء در این انتخابات پیروز شد و در پی آن درگیریها خاتمه یافت ولی نیروهای وابسته به ULIMO که به اتحادیه لیبرایی طرفدار بازسازی و دموکراسی (LURD) تغییر نام داده بودند، همچنان به خصومت علیه دولت مرکزی به رهبری فردی بنام "سکو کونه" ادامه می‌دادند.

شارل تیلور متهم بود به مفاد توافقات صلح اکواس پایبند نبوده و از بکارگیری نیروهای وابسته به جبهه میهن پرستان ملی لیبریا در ارتش آن کشور خودداری کرده است و این اتهامات منجر به آغاز موج جدیدی از عملیات شورشیان در کشور گردید. نهایتاً با بحرانی شدن مناطق مرزی گینه و سیرالئون و اقدامات گسترده گینه در سطح بین‌المللی علیه لیبریا و تحریم این کشور توسط سازمان ملل و ممنوعیت خروج مسولین عالی رتبه لیبریا از کشور و حمایت گسترده آمریکا از نیروهای مخالف برای سرنگونی تیلور، وی در تاریخ ۳۰ اوت ۲۰۰۳ به نیجریه تبعید شد و هم‌اکنون تحت قیومیت رئیس جمهور آن کشور زندگی می‌کند.

یک دولت انتقالی مرکب از نمایندگان کلیه گروهها به رهبری "گی برایان" بمدت ۱۴ ماه تشکیل شده است که مورد حمایت سازمان ملل و جامعه بین الملل قرار دارد. قرار است ظرف این مدت ۵۰۰۰۰ نفر خلع سلاح شوند.

سیرالئون

سیرالئون یکی از مستعمرات قدیمی انگلیس است که در ۲۷ آوریل ۱۹۶۱ به استقلال رسید. از این سال تا ۱۹۸۵ کودتاهای مختلفی در این کشور به وقوع پیوست. بالاخره در ۳ اکتبر ۱۹۸۵ طی انتخاباتی "جوزف سعیدومومو" به عنوان رئیس جمهور برگزیده شد. در سال ۱۹۹۱، گروهی شورشی "سیرالئونی" موسوم به جبهه متحد انقلابی (RUF) به رهبری "فوده سانکو" و مورد حمایت شارل تیلور رهبر گروهی از طرفهای درگیر لیبریا، حملاتی را علیه دولت مرکزی آغاز کردند.

دولت "مومو" در مقابل این حملات تضعیف شد و سرانجام در پی کودتای ارتش توسط گروهی از نظامیان جوان ساقط گردید و نظامی جوانی به نام "کاپیتان اشتراسه والانتاین" زمام امور دولت نظامی را به عهده گرفت. از سوی دیگر شورشیان نیز به غارت، کشتار و شکنجه مردم در مناطق داخلی ادامه می‌دادند و درگیری‌ها را به دروازه‌های شهر فری تاون کشیده بودند و کار بجایی رسید که برای مدتی هیچ دولت مرکزی وجود نداشت و شورشیان بخش اعظمی از جنوب و مناطق الماس خیز کشور را در اختیار گرفتند.

فعالیت‌های شورشیان منجر به بوجود آمدن نسل جدیدی از شورشیان جوان شد که غالباً در سنین پایین با اعتیاد به مواد مخدر و در نشنگی از ارتکاب هیچ جنایتی دریغ نداشتند. این شورشیان با هجوم به مردم مناطق روستایی، اعمال شکنجه‌های سخت (بریدن دست و پا) و کشتار (تا خوردن گوشت بدنشان) جنایات وحشیانه‌ای را مرتکب شدند. آمارها، از قطع دست و پای ۱۵۰۰۰ نفر و خورده شدن ۲۰۰۰ کودک در جریان جنگهای داخلی سیرالئون حکایت دارند.

با حمایت سازمانهای بین المللی و اکواس در سال ۱۹۹۶ انتخابات ریاست جمهوری در سیرالئون برگزار گردید که الحاجی دکتر احمد تیجان کابا بعنوان رئیس جمهور انتخاب شد. وی سیاست مذاکره با شورشیان را مطرح نظر خود قرارداد که مورد حمایت نیجریه و گینه نیز بود.

لکن با کودتای ژنرال ژانی پل کروما در همان سال و پناهنده شدن تیجان کابا به گینه تشنج مجدداً به این کشور بازگشت. بالاخره با حمایت نظامی گینه و نیجریه، کروما در سال ۱۹۹۷ از قدرت کناره‌زده شد و تیجان کابا به فری تاون بازگشت و زمام امور را بدست گرفت. وی موفق شد حمایت بین المللی اکواس، سازمان ملل و دولت انگلیس را برای اعزام نیروی پاسدار صلح به سیرالئون بدست آورد که این اقدام صورت گرفت و با استقرار نیروهای سازمان ملل و نیروهای ویژه انگلیسی تیجان کابا در سال ۲۰۰۲ پایان یک دهه جنگ داخلی را اعلام کرد. با این حال نیروهای سازمان ملل معروف به "Unamsil" با حفظ حضور خود در این کشور همچنان بر اوضاع نظارت دارند.

در ماه می ۲۰۰۲ تیجان کابا برای بار دوم با ۷۲ درصد آرا به ریاست جمهوری رسید و با شروع فعالیتها و بازسازی کشور، سیرالئون وار مرحله جدیدی از توسعه زیرساخت های اجتماعی و اقتصادی گردید که تاکنون به یمن کمک‌های خارجی و بین الملل ادامه داشته است.

گینه کوناکری

جمهوری گینه در دوم اکتبر ۱۹۵۸ و بعد از ۶۰ سال استعمار فرانسه به استقلال رسید. مرزهای سیاسی فعلی آن به سالهای ۱۹۱۲ بر می‌گردد. این کشور جزو پیشگامان استقلال آفریقا است.

احمد سکوتوره رهبر استقلال، به مدت ۲۶ سال بر این کشور حکومت کرد. در دوره حکومت وی (جمهوری اول) با وجود فشارها و تحریم های سنگین فرانسه، نوعی سوسیالیسم آفریقایی بر این کشور حاکم گردید و این کشور از نظر سیاسی، اجتماعی در فضایی بسته قرار گرفت.

با روی کار آمدن دولت نظامی به رهبری لانسانا کنته در سال ۱۹۸۴ فضای سیاسی کشور تا حدودی باز شد و تغییراتی در سیستم مدیریتی کشور ایجاد گردید. بعد از نه سال دولت انتقالی، در سال ۱۹۹۳ اولین انتخابات آزاد در کشور برگزار گردید که لانسانا کنته مجدداً با پیروزی رسید. در انتخابات ریاست جمهوری سالهای ۱۹۹۸ و ۲۰۰۳ نیز وی از رقبای خود جلو افتاد.

بی ثباتی ۱۵ سال گذشته در منطقه غرب آفریقا تا حدود زیادی اوضاع سیاسی-اقتصادی و اجتماعی گینه را نیز تحت تاثیر قرار داده است. هجوم بیش از یک میلیون نفر آواره لیبریایی و سیرالئونی و گینه بیسائویی، بیش از پیش بر وخامت اوضاع این کشور افزوده است.

مشکلات امنیتی و رشد باندهای سرقت مسلحانه باعث شده مقدار زیادی از بودجه دولت صرف خرید ادوات نظامی و تجهیز و ایجاد پایگاه های نیروهای ضد باند در داخل مناطق مرزی شود. موفقیت گینه در صحنه نظامی و سرکوب شورشیان در مناطق مرزی و حمایت های مستمر از برقراری صلح در منطقه باعث شد چهره مثبتی از این کشور در نزد دولت های بزرگ بوجود آید و این تغییر نگرش با اعطای کمک های مختلف نظامی از سوی آمریکا به گینه همراه باشد.

در زمان تنش های سال ۲۰۰۰، گینه با اعزام نیروهای اکوموگ به مناطق مرزی خود مخالفت کرد و ضمن تقویت توان نظامی خود در صحنه دیپلماتیک با اتخاذ مواضعی، درخواست خود برای حل مسالمت آمیز بحران تاکید نمود. گینه همواره از نشست های اتحادیه رودمانو حمایت کرده و خواستار گسترش همکاری های کشورهای عضو اتحادیه در زمینه های گوناگون شده است.

آخرین نشست سران اتحادیه رودمانو در کوناکری

در پی دعوت رسمی رئیس جمهور گینه، روسای جمهور سیرالئون، لیبیا، ساحل عاج و مالی در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۰۴ به کوناکری سفر و پیرامون مسایل امنیتی کشورهای عضو بحث و گفتگو کردند. در بیانیه پایانی این اجلاس از خاتمه بحران در کشورهای عضو اتحادیه و آغاز روند سازندگی و اجرای برنامه خلع سلاح ابزار خرسندی شده و بر حفظ و استمرار این روند تاکید گردیده است.

دیگر توافقات مورد اشاره در این بیانیه عبارتند از:

- حمایت از تمام راهکارها و ابتکارهای تقویت کننده فضای اعتماد و امنیت در منطقه
- مقابله حقوقی و امنیتی با کلیه افراد، گروهها و دولت های خطر ساز برای امنیت منطقه و ایجاد مکانیسم های مقابله و کنترل های امنیتی
- حمایت و همکاری با جامعه بین الملل برای بازگشت صلح پایدار به منطقه
- درخواست از جامعه بین الملل برای حمایت از نهادها و سازمانهای اتحادیه رودمانو برای از سرگیری فعالیت ها و اجرای توافقات فیما بین در زمینه های مختلفی از قبیل:

- تاکید بر نقش مهم فرهنگ صلح و ثبات و تشویق مراکز آموزشی به ترویج این فرهنگ در میان مردم
- تشویق دولت‌های عضو به همکاری تنگاتنگ با کمیته‌های امنیتی خلع سلاح و جمع‌آوری سلاح‌های سبک از بین مردم
- تقویت همکاری‌های برادرانه و دوستانه سابق بین اعضا
- تقدیر از تلاش‌های دولت مالی و ساحل عاج برای همکاری با اعضای اتحادیه رودمانو و محکومیت تلاش گروه‌های شورشی و تمام کسانی که خواستار دستیابی به قدرت خارج از چهارچوب قانونی آن در این منطقه (۵ کشور حاضر در اجلاس) می‌باشند.
- درخواست از جامعه بین‌الملل برای مساعدت و اعطای کمک‌های مالی به گینه برای بازسازی مناطق آسیب دیده، بخاطر حضور مستمر پناهندگان.

اداره اول آفریقا